

Czwartek 7 lipiec 2005

12. wzywa Radę i Komisję do zaproponowania wsparcia finansowego dla dostaw paliw ciężkich w celu zaspokojenia najpilniejszych potrzeb Korei Północnej w zakresie energii w związku z potwierdzonym zamknięciem reaktora w Jongbion; przyjmuje z zadowoleniem udział UE w Koreańskiej Organizacji Rozwoju Energetycznego (KEDO); wyraża ubolewanie z powodu zablokowania kandydatury Charlesa Kartmana na stanowisko przewodniczącego KEDO; zwraca się do Komisji i Rady o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do zapewnienia pełnego udziału UE w przyszłych rozmowach sześciostronnych;
13. wzywa rządy Japonii, Chin i Półwyspu Koreańskiego do zaprzestania wzajemnych wrogich działań, do ułatwienia dialogu między narodami na poziomie oficjalnym i nieoficjalnym w celu wzajemnego zrozumienia historii oraz ostatecznego pojednania rządów i narodów, stanowiącego istotną podstawę pokoju i stabilizacji na Dalekim Wschodzie;
14. przyjmuje do wiadomości zrozumiałe dążenie Japonii do zmiany konstytucji uchwalonej po II wojnie światowej oraz dostrzega symboliczne znaczenie zobowiązania do niepodejmowania ofensywnych działań zbrojnych;
15. wzywa wszystkie państwa na Dalekim Wschodzie do zawierania umów dwustronnych w celu rozwiązania nierozstrzygniętych dotąd sporów terytorialnych w tym regionie, a szczególnie do:
- zwrotu Japonii „terytoriów północnych”, które pod koniec II wojny światowej okupowane były przez ówczesny Związek Radziecki, a które obecnie są okupowane przez Rosję;
 - zakończenia sporu pomiędzy Koreą Południową a Japonią o wyspy Dokdo/ Takeshima;
 - zakończenia sporu pomiędzy Japonią a Tajwanem o Senkaku–Daiyutai;
16. wzywa wszystkie państwa na Dalekim Wschodzie, aby sześćdziesiąt lat po II wojnie światowej dążyły do pojednania oraz do utworzenia systemu wzajemnego zrozumienia i współpracy w celu zapewnienia długotrwałego pokoju i stabilizacji na Dalekim Wschodzie i deklaruje gotowość do wspierania takich wysiłków;
17. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom Państw Członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz rządów i parlamentom państw, o których mowa w niniejszej rezolucji.

P6_TA(2005)0298

Świat bez min

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie świata wolnego od min

Parlament Europejski,

- uwzględniając i potwierdzając swe poprzednie rezolucje na temat min lądowych, amunicji kasetowej oraz niewybuchów,
 - uwzględniając wspólnotową strategię działań na lata 2005-2007,
 - uwzględniając sprawozdanie delegacji ad hoc Parlamentu Europejskiego na „Pierwszą Konferencję Rewizyjną Państw Stron Konwencji w sprawie zakazu użycia, składowania, produkcji i przekazywania lądowych min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu” jaka odbyła się w Kenii, w Nairobi, w dniach 28 listopada — 3 grudnia 2004 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. uwzględniając swą gotowość do tego, aby przyczynić się do świata prawdziwie wolnego o d min, jak wyrażono to na przesłuchaniu w dniu 16 czerwca 2005 r. jakie miało miejsce na posiedzeniu Komisji Rozwoju i Handlu Zagranicznego,

Czwartek 7 lipiec 2005

- B. potwierdzając swą determinację położenia kresu cierpieniom oraz śmiertelnym ofiarom lądowych min przeciwpiechotnych, które corocznie powodują śmierć i okaleczenie tysięcy ludzi, w większości niewinnych i bezbronnych cywilów, a w szczególności dzieci, utrudniają rozwój gospodarczy i odbudowę, zakłócają przemieszczanie się uchodźców oraz osób przesiedlanych wewnątrz kraju, stanowią pogwałcenie najbardziej podstawowych praw człowieka, a których poważne konsekwencje dają o sobie znać wiele lat po ich podłożeniu,
- C. przypominając, że lądowe miny przeciwpiechotne, ze względu na ich konsekwencje w dziedzinie społecznej, gospodarczej, w zakresie środowiska naturalnego, oraz humanitarnej stanowią poważne zagrożenie dla długoterminowego bezpieczeństwa ludności, niezależnie od miejsca ich podłożenia,
- D. biorąc pod uwagę, że dotychczasową Konwencję z 1997 roku w sprawie zakazu użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (również znaną jako „Traktat o Zakazie Min”) ratyfikowało lub przystąpiło do niej 144 państwa, a podpisało ją dodatkowo osiem, wyrażając swe zaniepokojenie tym, że poza Konwencją pozostaje 50 krajów, w tym niektóre Państwa Członkowskie UE, a przede wszystkim tym, że jedno Państwo Członkowskie nie podpisało, ratyfikowało ani nie przystąpiło do Konwencji,
- E. biorąc pod uwagę, że przestrzeganie Konwencji utrzymuje się na wysokim poziomie, że 69 Państw Stron zakończyło niszczenie swych zasobów, usuwając 38,3 milionów min, podczas gdy kolejne 13 milionów jest w trakcie niszczenia; uwzględniając deklarację Państw Stron, które osiągnęły termin wyznaczony na zniszczenie ich zapasów, o pomyślnym zakończeniu ich niszczenia,
- F. oceniając jednak, że, pomimo tego postępu, nadal składowane jest między 180 a 185 milionów lądowych min przeciwpiechotnych, oraz że miny te nadal zaśmiecają 83 kraje na całym świecie, w tym 54 z Państw Stron Konwencji,
- G. uwzględniając, że nadal notuje się rocznie między 15 a 20 tysięcy ofiar takich min, przeważnie cywilów, z tego wiele dzieci, którzy zwiększają jeszcze liczbę setek tysięcy okaleczonych osób na świecie, wymagających opieki i pomocy do końca życia, podczas gdy w przeważającej większości krajów dotkniętych problemem min dostępna opieka rehabilitacyjna oraz reintegracja społeczna osób ocalałych po wybuchu min nadal jest żałośnie słaba,
- H. uwzględniając wymaganie Konwencji, by Państwa Strony zapewniły zniszczenie wszystkich lądowych przeciwpiechotnych min nie później niż dziesięć lat po jej wejściu w życie, oraz by Państwa Strony gotowe to uczynić zapewniły pomoc w osiągnięciu tego celu,
- I. uznając, z tego względu, wagę Pierwszej Konferencji Rewizyjnej Państw Stron Konwencji, która odbyła się w Nairobi (Kenia) w dniach od 29 listopada do 3 grudnia 2004 (szczyt w Nairobi „Świat wolny od min”) oraz Planu Działania przyjętego na szczycie przez Państwa Strony,
- J. J uwzględniając, że obecnie większość konfliktów to wojny wewnętrzne i domowe, a miny lądowe mogą być podkładane w tym kontekście przez siły zbrojne obu stron oraz niepaństwowe grupy zbrojne,
- K. uznając podejmowane wysiłki oraz osiągnięte powodzenie w przekonaniu uzbrojonych podmiotów niepaństwowych, by nie używały min lądowych, jednocześnie, po raz kolejny, powtarzając, że nie oznacza to poparcia lub uznania zasadności uzbrojonych podmiotów niepaństwowych oraz ich działań,
- L. uznając moralny obowiązek wspólnoty międzynarodowej dążenia do uzyskania zobowiązania wszystkich stron konfliktu, zarówno państw, jak i uzbrojonych podmiotów niepaństwowych, aby zaprzestały używania lądowych min przeciwpiechotnych w celu osiągnięcia prawdziwie powszechnie obowiązującego zakazu stosowania tej niehumanitarnej broni; podkreślając przy tym, że wspólnota międzynarodowa, a w szczególności główni producenci, eksporterzy i dawni użytkownicy są moralnie zobowiązani do dostarczenia pomocy i środków na działania zmierzające do zwalczania min, nade wszystko poprzez zobowiązania prawne wynikające z Konwencji,

Czwartek 7 lipiec 2005

- M. zdając sobie sprawę z tego, że w przynajmniej 56 krajach wykorzystuje się na szeroką skalę miny przeciwpancerne, będących przyczyną długofalowych problemów humanitarnych w takich krajach jak Afganistan, Angola, Erytrea, Etiopia i Sudan,
- N. podtrzymując, że wszystkie typy urządzeń przeciwmnipulacyjnych dotyczą humanitarnego personelu adminowującego,
1. wyraża swoje głębokie zaniepokojenie groźnym i tak rozpowszechnionym oddziaływaniem min lądowych i niewybuchów na ludność cywilną, zwłaszcza na dzieci;
 2. wzywa wszystkie państwa, które nie podpisały Konwencji w sprawie zakazu użycia, składowania, produkcji i przekazywania lądowych min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu do niezwłocznego przyłączenia się do niej, oraz wzywa wszystkie państwa, które ją podpisały, lecz nie ratyfikowały, do niezwłocznej ratyfikacji Konwencji;
 3. wzywa wszystkie państwa, których dotyczy problem min, a które nie ratyfikowały Konwencji lub nie przystąpiły do niej, do podjęcia wszelkich koniecznych kroków zmierzających do złagodzenia cierpienia ludności cywilnej zamieszkującej zaminowane tereny, poprzez rozpoczęcie ich adminowania oraz dostarczenie odpowiedniej pomocy ofiarom wybuchów, a także dobrowolne upowszechnienia informacji w dążeniu do tego, by światowe wysiłki zmierzające do likwidacji min okazały się skuteczniejsze (sprawozdania o których mowa w art. 7 Konwencji);
 4. wzywa Stany Zjednoczone do ponownego rozpatrzenia oświadczenia z lutego 2004 r., że nie przystąpi do Konwencji, że zachowają 8,8 mln „inteligentnych” (samozniszczalnych) min przeciwpiechotnych do użycia gdziekolwiek w świecie na czas nieokreślony, oraz że do roku 2010 zachowają 1,2 mln „ograniczonych” (niesamozniszczalnych) min przeciwpiechotnych do użycia w Korei; ponadto wzywa Stany Zjednoczone do niepodejmowania produkcji, handlu lub wykorzystywania jakiegokolwiek amunicji, spełniającej warunki definicji miny przeciwpiechotnej zgodnie z Konwencją, w tym tzw. systemów Spider; wzywa Stany Zjednoczone do natychmiastowego zaprzestania dostaw min przeciwpiechotnych Państwom Członkowskim UE oraz innym przyjaznym krajom; wzywa również Chiny do przeanalizowania swej produkcji min przeciwpiechotnych oraz do zniszczenia swego potężnego składu, który szacuje się ponad 100 mln lądowych min przeciwpiechotnych, z których większość nie dysponuje mechanizmami samozniszczenia, samodezaktywacji lub wykrywania; wzywa Rosję do zaprzestania używania min przeciwpiechotnych w jej konfliktach w Czeczenii oraz do usunięcia jakichkolwiek ich składów, jakimi dysponują jej siły w Gruzji i Tadżykistanie;
 5. wzywa trzy pozostałe Państwa poszerzonej Unii Europejskiej, które do tej pory nie ratyfikowały lub nie przystąpiły do Konwencji, do niezwłocznego uczynienia tego;
 6. wzywa wszystkie Państwa Strony do pełnego i całkowitego wdrożenia Planu Działania z Nairobi, do osiągnięcia celów humanitarnych i rozbrojeniowych Konwencji w okresie 2005-2006 co niesie ze sobą:
 - a) przyspieszenie procesu rozminowywania oraz zapewnienia, by państwa dotknięte problemem min były w stanie dopełnić swych dziesięcioletnich terminów na oczyszczenie ze wszystkich min przeciwpiechotnych, który to termin upłynie w 2009 roku;
 - b) dopełnienie obowiązku dostarczenia natychmiastowej, odpowiedniej i należytej pomocy ofiarom wybuchów min oraz ich rodzinom;
 - c) dostarczenie szeroko zakrojonych, rocznych sprawozdań przejrzystości, jak wymaga tego Konwencja, oraz zawarcia w nich informacji na temat: aspektów pomocy ofiarom, planowanym celem wobec rzeczywistego wykorzystania min na mocy art. 3, kroków podjętych w celu zapewnienia, że miny przeciwpiechotne detonowane są wyłącznie w trybie zdalnego sterowania, oraz na temat składu min przeciwpiechotnych innych państw;
 - d) osiągnięcie przez wszystkie Państwa Strony wzajemnego zrozumienia w sprawie wdrożenia art. 1, 2 i 3 Konwencji, gdyż dotyczą one wspólnych operacji, min przeciwpancernych wyposażonych w czujniki, min zachowanych w celach ćwiczeniowych lub badawczych, a w szczególności uznania, że jakakolwiek mina, która ma zostać zdetonowana w obecności, bliskości czy w kontakcie z człowiekiem jest miną przeciwpiechotną zakazaną przez Konwencję; należy zapewnić aby definicja ta dotyczyła również wyzwalaczy naciągowych i drutowych, zapalników niskociśnieniowych, urządzeń przeciwmnipulacyjnych oraz temu podobnych;
 - e) rozwinięcie i przystosowanie krajowych środków wdrożenia w celu zapobieżenia i zdławienia działań zakazanych przez Konwencję, w tym w drodze sankcji karnych zgodnie z postanowieniami art. 9;

Czwartek 7 lipiec 2005

7. wzywa Komisję do włączenia do programów rozwoju zawartych z krajami trzecimi warunku przystąpienia do Konwencji oraz jej poszanowania, w przypadku państw, w których miny przeciwpiechotne stanowią przeszkodę do gospodarczego i społecznego rozwoju; wzywa Państwa Członkowskie do stworzenia odpowiednich środków dla krajów, w których miny przeciwpiechotne nie dotyczą w bezpośredni sposób rozwoju gospodarczego i społecznego, do ich przestąpienia do Konwencji i do jej poszanowania;
8. wzywa Państwa Członkowskie będące Stronami Konwencji do wywierania presji w celu przyjęcia jak najszerzej interpretacji definicji „miny przeciwpiechotnej”, aby objęto nią wszystkie miny lądowe, niezależnie od ich kategorii technicznej (miny przeciwpancerne, miny lądowe przeciwpiechotne), które mogłyby zostać nieumyślnie zdetonowane przez człowieka;
9. ponownie potwierdza swoje zdanie, że „świat wolny od min” można osiągnąć wyłącznie, jeśli zakaże się wszystkim, nie tylko przeciwpiechotnym, rodzajów min; podkreśla, że ma na myśli również wszystkie typy min przeciwpancernych; wzywa Unię Europejską i jej Państwa Członkowskie do objęcia roli przewodniej w dążeniu do osiągnięcia tego celu;
10. wzywa Unię Europejską do wzmocnienia europejskiego przewodnictwa w światowym rozbrojeniu, w dążeniu do powtórzenia uznanej za sukces Konwencji na innych płaszczyznach, zwłaszcza w dziedzinie min przeciwpancernych, amunicji kasetowej i lekkiej broni;
11. wzywa Państwa Strony, których dotyczy problem min, do zapewnienia, że działania zmierzające do zwalczania min i udzielanie pomocy ofiarom uznano za priorytetowe działania, a tam, gdzie ma to zastosowanie, włączono je do krajowych, ponadkrajowych i sektorowych planów i programów rozwoju;
12. wzywa Państwa Strony oraz Komisję do wzmocnienia ich pomocy dla potrzebujących Państw Stron, szczególnie w celu poprawy i zwiększenia pomocy dla ofiar wybuchów min oraz ich rodzin, do zapewnienia, że dopełnione zostaną pierwsze terminy oczyszczenia z min do 2009 r., oraz do zniszczenia składów min, co może stanowić szczególne wyzwanie, z powodu ich typów oraz ilości, które należy zniszczyć oraz warunków i miejsc ich składowania, a także do udostępnienia takiej pomocy w obszarach, znajdujących się pod kontrolą niepaństwowych podmiotów;
13. wzywa wszystkie podmioty niepaństwowe do podpisania dokumentu zobowiązującego do przestrzegania całkowitego zakazu min przeciwpiechotnych i współpracy w działaniach przeciwko minom będącego inicjatywą Geneva Call, oraz wzywa Radę i Komisję do kontynuowania ich wysiłków w celu przekonania podmiotów niepaństwowych do podjęcia zaangażowania w tym zakresie;
14. wzywa do uwolnienia większej ilości środków przeznaczonych na humanitarne działania odminowania, niszczenia składów, edukację odnośnie niebezpieczeństw związanych z minami oraz na opiekę, a także rehabilitację, społeczne i ekonomiczną reintegrację ofiar wybuchów min na terenach będących pod kontrolą podmiotów niepaństwowych;
15. wzywa wszystkie państwa gotowe do uczynienia tego, aby udzieliły politycznego i dyplomatycznego wsparcia wyspecjalizowanym organizacjom pozarządowym, takim jak Geneva Call oraz Międzynarodowa Kampania na rzecz Zakazu Min Przeciwpiechotnych;
16. wzywa państwa dotknięte wewnętrznym konfliktem do ułatwienia pracy wykonywanej przez organizacje pozarządowe, a w szczególności wzywa rząd Kolumbii do umożliwienia prowadzenia programów humanitarnych działań odminowywania w kontekście lokalnych lub regionalnych umów humanitarnych dla dobra ludności cywilnej; uważa, że nieułatwienie procesu weryfikacji w odniesieniu do humanitarnych działań odminowywania stanowi pogwałcenie humanitarnego ducha Konwencji;
17. przyjmuje z radością inicjatywę UE wyłożenia 140 mln EUR na okres 2005-2007 na cel swej nowej strategii zwalczania min; wzywa UE do zapewnienia, że środki te znajdują potwierdzenie w rocznych decyzjach budżetowych oraz że wystarczająca ilość środków zostanie uwolniona po roku 2007;
18. wzywa Państwa Strony do zapewnienia przejrzystości wdrożenia Konwencji, zwłaszcza poprzez zaangażowanie krajowych parlamentów oraz ogółu społeczeństwa;
19. wzywa Państwa Strony, szczególnie Państwa Członkowskie do zapewnienia, że za środki wyłożone na finansowanie oczyszczania z min zostaną częściowo sfinansowane badania krajowych środków oczyszczania z min, oraz że pomoc w rozminowywaniu będzie kontynuowana aż dokona się oczyszczenie na wszystkich terenach znanych lub rzekomo zagrożonych minami;

Czwartek 7 lipiec 2005

20. zaleca, ponadto, by UE rozważyła udzielenie finansowego wsparcia państwom niebędącym stronami Konwencji w przypadkach nagłych sytuacji kryzysowych dotyczących ich ludność; powtarza, że takie wsparcie musi być uwarunkowane polityczną wolą państwa beneficjenta do przystąpienia do Konwencji;
21. wzywa UE i jej Państwa Członkowskie do zakazania poprzez odpowiednią legislację instytucjom finansowym podlegającym ich jurysdykcji lub kontroli inwestowania bezpośrednio czy pośrednio w przedsiębiorstwach zaangażowanych w produkcję, składowanie, przekazywania przeciwpiechotnych min lądowych lub innych związanych z nimi wątpliwych systemów broni takich jak podamunicja kasetowa;
22. wzywa Unię Europejską oraz Państwa Członkowskie do zapewnienia zgodności z ustawodawstwem zakazującym inwestowanie w przedsiębiorstwa związane z minami przeciwpiechotnymi, poprzez stworzenie efektywnych mechanizmów kontroli i karania; uznaje, że zakłada to obowiązek przyjęcia przez instytucje finansowe polityki pełnej przejrzystości odnośnie przedsiębiorstwa, w które inwestują;
23. wzywa swego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Rządom Państw Członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Sekretarzowi Generalnemu OBWE, Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża, Międzynarodowej Kampanii na rzecz Zakazu Min Przeciwpiechotnych, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, Rządom i Parlamentom Stanów Zjednoczonych Ameryki, Federacji Rosyjskiej, Chińskiej Republiki Ludowej, Przewodniczącemu szczytu w Nairobi „Świat wolny od min”, Unii Afrykańskiej oraz Parlamentowi Panafrkańskiemu.

P6_TA(2005)0299

Wpływ działalności kredytowej Wspólnoty Europejskiej na kraje rozwijające się

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wpływu działalności kredytowej Wspólnoty Europejskiej na kraje rozwijające się (2004/2213(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczące działalności Wspólnot Europejskich w zakresie zaciągania i udzielania pożyczek w 2003 r. (SEC(2004)1073) oraz załączony dokument roboczy Komisji (SEC(2004)1074),
- uwzględniając Roczny Raport 2004 dotyczący polityki rozwoju i pomocy zewnętrznej WE (COM(2004)0536 i załączony dokument roboczy Komisji (SEC(2004)1027),
- uwzględniając studium zatytułowane „Europejski Bank Inwestycyjny i kraje AKP: skuteczne partnerstwo?” przygotowane przez sekretariat Commonwealthu,
- uwzględniając dokument Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) zatytułowany: „Ramy oceny wpływu projektów ułatwiających inwestycje na rozwój”,
- uwzględniając bieżące rokowania w sprawie przeglądu upoważnienia EBI dotyczącego pożyczek zewnętrznych,
- uwzględniając zewnętrzne studium zlecone przez Komisję Rozwoju zatytułowane „Wpływ operacji kredytowych Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) w ramach porozumień z Kotonu i ALA na rozwój”⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 20 stycznia 2000 r. w sprawie łamania praw człowieka w związku z projektem dotyczącym ropy naftowej i rurociągu Czad-Kamerun⁽²⁾,

⁽¹⁾ Projekt nr EP/ExPol/B/2004/09/06.

⁽²⁾ Dz.U. C 304 z 24.10.2000, str. 211.